

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121519537
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6121519537.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozska 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Prievozska 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX/X, F., právne zastúpenému spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, v konaní o zaplatenie 2.505,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17Csp/36/2022-261 zo dňa 24. januára 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. V prvom rade sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalobcu, ktorý namietal, že odpor (ako aj nasledujúce podania žalovaného) boli autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom G. H. D., ktorá osoba nebola splnomocnená na právne zastupovanie žalovaného v konaní a nemá udelené substitučné splnomocnenie na zastupovanie právneho zástupcu žalovaného, resp. žalovaného vo veci podania odporu a súvisiacich právnych podaní, dôvodiac, že zo strany žalovaného boli v celom rozsahu splnené zákonné podmienky kvalifikovaného elektronického podpisu tak, ako to upravuje § 23 ods. 1 zákona o e-governmente (§ 25 ods. 1). Pokiaľ bolo elektronické podanie realizované osobou, ktorá bola na podanie a podpísanie tohto podania splnomocnená oprávnením na prístup a disponovanie podľa § 13 ods. 4 písm. g) bodu 1 zákona o e-governmente, ide o riadne realizované elektronické podanie. Konštatoval, že osoba, ktorá podpísala podania kvalifikovaným elektronickým podpisom bola jednoznačne identifikovaná a tieto úkony vykonávala v súlade s poverením zo dňa 01.02.2021 (č.l. 102).

1.2. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 13.11.2020 medzi postupcom - spoločnosťou I. J. K., C. (L. C. „I., C.“) a žalobcom v spojení so Žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 07.04.2021 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. 107614111140717 uzavretej dňa 14.07.2017 medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou

I., C. a žiadateľom ako dlžníkom ustálil, že veriteľ sa zaviazal, že poskytne za podmienok dohodnutých v uvedenej zmluve flexipôžičku a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a pokiaľ bol účel dohodnutý, zaplatí úroky, poplatky a splní ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský, a preto pri posudzovaní tejto právnej veci vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že listom zo dňa 21.01.2019 - „Tretia upomienka - pokus o zmier“ právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že i napriek predchádzajúcim upomienkam eviduje pohľadávku po lehote splatnosti, a to dlžnú pohľadávku 189,75 eur (istina 64,20 eur, úroky 102,39 eur, úroky z omeškania 0,76 eur, poplatky 22,40 eur) k úveru žalovaného č. 107614111140717, s dátumom poskytnutia úveru 17.07.2017, s dátumom splatenia úveru 10.07.2025 a zároveň ho vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej sumy poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Z listiny zo dňa 15.03.2019 označenej ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ adresovanej žalovanému mal súd prvej inštancie preukázať, že právny predchodca žalobcu oznamuje žalovanému, že k uvedenému dňu i napriek predchádzajúcim upozorneniam z titulu Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 107614111140717 zo dňa 17.07.2017 nebola uhradená dlžná pohľadávka banky a oznamuje žalovanému, že v súlade s príslušnými ustanoveniami VOP a zmluvy o úvere k uvedenému dňu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 3.118,-eur (z toho istina 2.905,77 eur, ktorá sa úročí počnúc nasledujúcim dňom úrokovou sadzbou z omeškania v zmysle zmluvy o úvere až do jej zaplatenia, úroky: 180,23 eur, poplatky: 32,- eur). Súčasne bol týmto žalovaný vyzvaný na predčasné splatenie zostatku úveru v lehote 7 dní od doručenia výzvy, pričom výzvu, resp. oznámenie o zosplatnení si prevzal dňa 21.03.2019.

1.4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že listom zo dňa 15.04.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky k 07.04.2021 z uvedenej zmluvy. Taktiež mal preukázať, že právny predchodca žalobcu adresoval žalovanému pokus o zmier a žiadal o úhradu dlhu istiny 2.515,74 eur, vyčísleného riadneho úroku 904,68 eur, úroku z omeškania do postúpenia pohľadávky 274,77 eur, poplatku 27,20 eur, úroku z omeškania po postúpení pohľadávky 36,53 eur, ako i nákladov právneho zastúpenia spolu vo výške 4.123,62 eur a na základe podacieho hárku bol tento pokus daný na prepravu 19.07.2021.

1.5. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na to, že žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil a špecifikoval ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, ktorý na neho prešiel zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom za spornú medzi stranami považoval otázku, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu. V intenciách uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 11CoCsp/15/2023 zo dňa 27.06.2023 potom skúmal, či ku dňu vyhlásenia okamžitej splatnosti predmetného úveru bol dodržaný zákonný postup podľa ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Mal za to, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškani a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškani vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Zdôraznil, že predmetná výzva potom pre jej platnosť musí byť dostatočne určitá, tzn. musí z nej byť zrejmé, pre nezaplatenie ktorej splátky má následne dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorým vyhlásením bude veriteľ požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 Občianskeho zákonníka,

je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Veriteľ je potom časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie. Zo splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká. Pre platné zosplatenie celého úveru sa vyžaduje doručenie výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako následok nezaplatenia pohľadávky aj napriek doručenej výzve. Pretože až dorúčením predmetného oznámenia sa žalovaný mohol dozvedieť, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu a žalobca je oprávnený postupovať v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V okolnostiach prejednávanej veci potom súd prvej inštancie konštatoval, že z výzvy predloženej žalobcom (Tretia upomienka – pokus o zmier) ani z oznámenia o zosplatení pohľadávky nevyplýva, pre ktorú splátku, kedy a v akej výške sa žalovaný dostal do omeškania, keď sa jedná o podmienku pre následné zosplatenie úveru, preto mal za to, že sa v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka jedná o neurčité, teda absolútne neplatné právne úkony.

1.6. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ žalobca doručenie výzvy zo dňa 21.01.2019 preukazoval podacím hárkom (č.l. 61), len samotný podací hárok nemôže preukazovať, že výzva sa reálne dostala do sféry dispozície žalovaného a tento mal možnosť sa s ňou oboznámiť.

1.7. Zosplatenie úveru z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil za neplatné, keď v danom prípade nedošlo k účinnému zosplateniu pohľadávky z predmetnej úverovej zmluvy, ale jedná sa o „živý úver“ (s termínom konečnej splatnosti 10.07.2025). Postúpenie pohľadávky voči žalovanému z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere potom vyhodnotil ako v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a teda v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, za neplatný právny úkon. Žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom, a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovaného zaplatenie žalovanej pohľadávky. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, a preto žalobu zamietol s tým, že žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech, priznal právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal.

2. V zákonnej lehote podal žalobca proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov vymedzených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

2.1. Žalobca v prvom rade opätovne namietal existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, opakujúc svoju argumentáciu z konania pred súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že odpor proti platobnému rozkazu vydaný v upomínacom konaní (predchádzajúcom konaniu pred všeobecným súdom žalovaného) nebol elektronicky podpísaný JUDr. Petrom Vachanom, ale podpísala ho G. H. D. a to len na základe poverenia, ktoré ju oprávňovalo na prístup do elektronickej schránky JUDr. Petra Vachana, pričom G. H. D. nepriložila žiadne substitučné splnomocnenie ani žiadne iné plnomocnenstvo, ktoré by jej dovoľovalo konať za túto advokátsku kanceláriu, keď v tomto poverení sa zároveň výslovne uvádza, že poverenie nie je substitučným splnomocnením udeleným tretej osobe. Odpor voči platobnému rozkazu mal byť podľa názoru žalobcu odmietnutý z dôvodu, že ho podala neoprávnená osoba a platobný rozkaz mal nadobudnúť právoplatnosť. Žalobca zastáva názor, že na základe Poverenia nesmie G. H. D. konať za osobu, ktorej patrí elektronickej schránke – môže napríklad podanie podať (kliknúť na tlačidlo odoslať podanie) – avšak podanie samotné musí byť už predtým podpísané oprávnenou osobou (advokátom oprávneným konať za túto advokátsku kanceláriu prípadne advokáta – v tomto prípade JUDr. Petra Vachana). Zriadenie prístupu k schránke s udelením splnomocnenia na zastupovanie majiteľa elektronickej schránky sa nemôže za žiadnych okolností stotožniť. Podľa názoru žalobcu osobe s úplným prístupom k elektronickej schránke automaticky nevzniká oprávnenie zastupovať majiteľa schránky a autorizovať jeho podanie svojím vlastným KEP-om ako splnomocnenca schránky. Technická možnosť autorizácie podania v schránke, ktorá jej nepatrí,

sa automaticky nerovná možnosti konať v mene majiteľa schránky. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu odkazujúceho na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 269/2022-30 zo dňa 12.01.2023, pretože súd ho vyložil a aplikoval nesprávne. Predmetný nález hovorí o prípade, keď bolo podanie odoslané advokátskym koncipientom zo schránky advokáta, avšak podanie bolo opatrené kvalifikovaným elektronickým podpisom advokátskeho koncipienta. Advokátsky koncipient mal v danom prípade prístup do elektronickej schránky advokáta na základe splnomocnenia, ktoré mu advokát udelil na prácu s elektronicou schránkou. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že v prípade advokátskeho koncipienta sa dá prípadne predpokladať, že ten má poverenie (pozn. aj keď v prípade riešenom nálezom ústavného súdu konal koncipient bez poverenia) na takýto úkon, a to z dôvodu, že koncipient je vo vzťahu k advokátovi v pracovnoprávnom pomere, ktorý sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi (§ 64 ods. 1 Zákona o advokácii), a kde prácu vykonáva na základe pokynov advokáta. Na rozdiel od toho advokátske povolanie je slobodné povolanie, ktoré je možné vykonávať len podľa Zákona o advokácii a advokát vykonáva svoje povolanie slobodne a považuje sa za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 ods. 1 písm. c) zákona o službách zamestnanosti. S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že po nadobudnutí právoplatnosti platobného rozkazu neboli splnené procesné podmienky pre ďalšie konanie – a teda ani na vydanie rozhodnutia, proti ktorému smeruje toto odvolanie – a to z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, ktorú založil súdom predtým vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 42Up/1230/2021.

2.2. K požiadavke určitosti právneho úkonu žalobca uviedol, že postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatiť pohľadávku a podaním zo dňa 15.03.2019 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje ku dňu 15.03.2019. Postupca toto svoje právo využil po omeškaní žalovaného s platením splátok po dobu troch mesiacov a po upozornení žalovaného na možné uplatnenie tohto práva výzvou zo dňa 21.01.2019. Postupca toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) (t. j. po omeškaní s platením splátok po dobu troch mesiacov a po upozornení žalovaného na možné uplatnenie tohto práva v podaní zo dňa 21.01.2019, v ktorom bol žalovaný taktiež vyzvaný v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením úveru k dobrovoľnej úhrade omeškaných splátok) a zároveň v súlade s ust. § 565 OZ pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu práva podľa ust. § 565 OZ predchádzala po dobu 3 mesiacov za splnenia podmienky 3-mesačného omeškania s ohľadom na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, t. j. pre nesplnenie splátky splatnej dňa 10.12.2018. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúcnosti stali splatnými. Plnenie v splátkach je spôsob zaplatenia dlhu, ktorý je výsledkom zmluvnej slobody medzi veriteľom a dlžníkom. Rovnako tak uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti splátok v prípade neplnenia splátkového kalendára je ponechané len na vôľu veriteľa, ktorý si môže vymáhať každú jednotlivú splátku samostatne, alebo môže (a zároveň nemusí) v dôsledku porušovania povinností dlžníka pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu a žiadať zaplatenie dlhu okamžite a jednorazovo. To, či veriteľ k takému právnomu úkonu pristúpi je len na jeho slobodnom uvážení, pričom zákonodarcom je aj samotná dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o takomto práve veriteľa ponechaná na ich slobodnej vôli. Žalobca zastáva názor, že právny predchodca žalobcu v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je pred uplatnením tohto práva potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej splátky je toto právo uplatnené, resp. s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania (či už vo výzve zo dňa 21.01.2019, t. j. vo výzve pred zosplatením, ako ani vo výzve zo dňa 15.03.2019, ktorou došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru), nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu – resp. naopak, bolo by to úplne nadbytočné, keďže v zmysle ust. § 565 OZ nemožno toto právo uplatniť pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva po dobu 3 mesiacov za splnenia podmienky v ust. § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na aktuálny judikatúrny vývoj NS SR (nakoľko po splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky toto právo zaniká). Žalobca poukázal na to, že uvedené právne posúdenie súdu prvej inštancie je v priamom rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022 a i., ktoré podľa názoru žalobcu predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu a od ktorej sa konajúci súd odklonil napriek tomu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia mu boli známe. Zhrnul, že ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15.03.2019 – toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.12.2018, ktorá bezprostredne predchádzala zosplateniu po dobu 3 mesiacov a zároveň toto svoje právo uplatnil

v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom premlčacia doba začala plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, t. j. odo dňa 11.03.2019. Žalobca sa potom nestotožnil so závermi súdu, v zmysle ktorých by vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru malo byť neplatným právnym úkonom len z toho dôvodu, že v podaní, ktorým došlo podľa ust. § 53 ods. 9 OZ k upozorneniu na možné uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, nie je určená splátka, pre ktorú postupca využil svoje oprávnenie v zmysle ust. § 565 OZ. V nadväznosti na to sa potom nestotožnil s nadväzujúcim záverom ohľadom neplatnosti postúpenia pohľadávky z postupcu na žalobcu a neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok v zmysle ust. § 39 OZ. Vyslovil názor, že okresný súd vytvára povinné náležitosti (konkretizácia presnej splátky, pre ktorú došlo/môže dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti) jednostranného právneho úkonu, pričom postupcovi takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Zdôraznil, že OZ v žiadnom ustanovení § 565 OZ alebo § 53 ods. 9 OZ neustanovuje povinnosť špecifikácie, pre ktorú splátku sa toto právo uplatňuje (či už vo výzve pred zosplatením dlhu, ako ani v oznámení o zosplatení dlhu), a preto výklad súdu prvej inštancie považuje za contra legem a jeho odôvodnenie za nepreskúmateľné, nakoľko ich súd svojim výkladom vyložil nadmieru extenzívne. Poukázal na odlišnú rozhodovaciu prax iných krajských súdov, opakujúc, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vo výzve pred mimoriadnou splatnosťou úveru, s ktorou splátkou/ami je dlžník v omeškaní, resp. pre ktorú využije svoje oprávnenie zosplatiť úver. Má za to, že uvedené sa nedá ani len vyvodiť jazykovým a gramatickým výkladom. Preto mu vôbec nie je zrejmé, z akých zákonných ustanovení si okresný súd túto „domnelú povinnosť“ vytvoril. Žalobca zastáva názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, ohľadom toho, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky pre neurčitosť právneho úkonu, neplatného postúpenia pohľadávky a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

2.3. Vo vzťahu k preukázaniu doručenia písomností žalobca poukázal na to, že všetky písomnosti (vrátane výzvy zo dňa 21.01.2019) boli žalovanému doručené najneskôr doručením žaloby s prílohami. Pre úplnosť však zdôraznil, že k výzve zo dňa 21.01.2019 bol predložený podací hárok, preukazujúci odoslanie tejto písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného s tým, že v zmysle konštantnej judikatúry je potrebné aplikovať teóriu dôjdenia, kedy sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačuje, že sa písomnosti dostali do dispozičnej sféry adresáta. S poukazom na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj najvyššieho súdu vyjadril názor, že podací hárok súdna prax akceptuje ako dôkaz o doručovaní výzvy.

2.4. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že rozsudok zruší a konanie zastaví s ohľadom na prekážku právoplatne rozhodnutej veci, resp. zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, poukazujúc ohľadne žalobcom tvrdenej prekážky právoplatne rozhodnutej veci na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 269/2022-30 zo dňa 12.01.2023, ktorý sa zaoberal obdobnou situáciou ako v tomto prípade – v prípade podaného dovolania stranou sporu elektronickou formou došlo k elektronickému podpisu tohto dokladu a doručeniu dovolania elektronickou formou so zaručeným elektronickým podpisom advokátskeho koncipienta právneho zástupcu strany bez poverenia na zastúpenie pri úkone podľa § 16 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní. Vzhľadom na tam prezentované závery mal za to, že pokiaľ bol odpor proti platobnému rozkazu podpísaný a odoslaný G. H. D. na základe poverenia od advokátskej kancelárie JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., elektronické podanie bolo realizované osobou, ktorá bola na podanie a podpísanie tohto podania splnomocnená oprávnením na prístup a disponovanie podľa § 13 ods. 4 písm. g) bodu 1 zákona o e-governmente a išlo o riadne realizované elektronické podanie. Na podporu uvedeného poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. septembra 2023 sp. zn. 2Cdo/63/2023, v zmysle ktorého G. H. D. bola oprávnená podpisovať a odosielať akékoľvek podania z elektronickej schránky advokátskej kancelárie JUDr. Peter Vachan, advokát, s.r.o.

3.1 K argumentom žalobcu, v zmysle ktorých doručením žalobného návrhu so všetkými prílohami, by malo byť preukázané doručenie výzvy zo dňa 21.01.2019, považuje žalovaný za právne irelevantné,

nakoľko splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. splnenie podmienok postúpenia v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré je závislé na splnení podmienok v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je nutné skúmať ku dňu postúpenia pohľadávky, teda ku dňu 07.04.2021. Žalobca nepreukázal doručenie tretej upomienky – pokusu o zmier zo dňa 21.01.2019, nakoľko samotný poštový podací hárok nepreukazuje doručenie ani dôjdenie tohto listu adresátovi. S poukazom na uvedené žalovaný zdôraznil, že samotný podací hárok je len dôkazom o odoslaní zásielky, nie však dôkazom o doručení. Žalobca v danom konaní nepredložil napr. potvrdenie o sledovaní zásielok od Slovenskej pošty, a.s. alebo potvrdenie o vrátení nedoručenej zásielky, s poukazom na uvedené žalobca nepreukázal doručenie listu Tretia upomienka – pokus o zmier, a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, a došlo k postúpeniu tzv. živého úveru pred termínom konečnej splatnosti, čo je však v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, postúpenie odporuje zákonu v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

3.2. K náležitostiam výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu Žilina zo dňa 15.06.2022 sp. zn. 7CoCsp/32/2022. Predžalobná výzva, bez presného označenie konkrétnej mesačnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, je pre neurčitosť neplatný právny úkon a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zároveň právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka druhá veta, teda do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

3.3. Tiež poukázal na to, že v danom prípade ide o vopred pripravenú formulárovú zmluvu a žalobca nepreukázal, že žalovaný mal možnosť odmietnuť poistenie, poplatok za poistenie musí byť zahrnutý do výpočtu RPMN a keďže právny predchodca žalobcu poplatok za poistenie nezahrnul do výpočtu RPMN, zmluva obsahuje nesprávny výpočet RPMN. Celkovú čiastku spojenú so zaplatením úveru podľa žalovaného predstavuje súčin mesačnej splátky vrátene poistného a počtu mesačných splátok, teda $57,16 \times 96 = 5\,487,36$ Eur. Keďže právny predchodca žalobcu pri výpočte RPMN použil nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru v zmysle zmluvy vo výške 5 058,96 Eur, v rámci ktorej nie je zahrnuté poistenie, a ktorý bol použitý pri výpočte RPMN, zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN. S poukazom na uvedené, je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, a preto on nebol ku dňu vyhotovenia tretej upomienky – pokusu o zmier zo dňa 21.01.2019 v omeškaní so žiadnou splátkou, keďže bol povinný uhrádzať len splátky istiny poskytnutého úveru mesačne vo výške 33,75 Eur ($3240/96 = 33,75$ Eur). Preto má za to, že tretia upomienka zo dňa 21.01.2019 je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon a v konečnom dôsledku je potrebné aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považovať za neplatný právny úkon. Vychádzajúc z uvedeného zastáva názor, že neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a teda došlo k postúpeniu tzv. živého úveru pred termínom konečnej splatnosti úveru (10.07.2025).

3.4. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti (predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony), žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a zároveň v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru (čím došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), má žalovaný za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a preto sa domnieva, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 387 CSP a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní, pričom k argumentom v súvislosti so splnením podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že predložil v konaní dve písomné výzvy obsahujúce výzvu na úhradu konkrétne špecifikovanej dlžnej sumy, a to výzvy k úhrade zo dňa 21.01.2019 a dňa 15.03.2019. V súvislosti s namietanou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru uviedol, že fakultatívnosť poistenia úveru bola vyjadrená v zmluvnej dokumentácii na presne na tento

účelom zákonom č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „ZoSU“) stanovenom mieste. S poukazom na ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. dôvodil, že v danom prípade predstavuje poistenie voliteľnú doplnkovú službu. Uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani podmienkou získania úveru za ponúkaných podmienok. Uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou získania úveru, získania úveru v dojednanej výške, dojednanej úrokovej sadzby ani žiadnych ďalších podmienok, za ktorých boli peňažné prostriedky poskytnuté. Pre odstránenie pochybností spotrebiteľa, či je povinný pre získanie úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru, stanovil zákonodarca exaktnú formu toho, ako a kde, je veriteľ povinný túto informáciu spotrebiteľovi poskytnúť. V zmysle ZoSU musí byť táto informácia vyjadrená v bode 3. formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je prílohou č. 3 ZoSU. Zo žiadneho ďalšieho ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani jej celkového znenia fakultatívnosť alebo obligatórnosť poistenia vyplývať nemusí. Súčasťou predloženej zmluvnej dokumentácie je aj formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere v bode 3 ktorého je vyjadrené zákonom predpísaným spôsobom, že pre získanie úverov alebo získanie úverov za ponúkaných podmienok nie je potrebné uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru. Poistenie úveru bolo fakultatívne a veriteľ tak nemal zohľadniť splátku poistenia pri výpočte odplaty, RPMN a celkovej čiastky, ktorá je v zmluve vyjadrená správne. Akékoľvek požiadavky žalovaného pre ďalšie vyjadrenie toho, či bol povinný pre získanie úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok uzavrieť poistenie, by predstavovali extenzívny výklad ZoSU a ukladanie povinností, ktoré zákon nestanovuje. Ako preukazujú písomné dôkazy predložené žalobcom, o fakultatívnosti poistenia bol žalovaný oboznámený exaktne zákonom predpísaným spôsobom.

5. Žalovaný v odvolacej duplike zopakoval svoju argumentáciu ohľadne nemožnosti odmietnuť poistenie na vopred pripravenej formulárovej zmluve s tým, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania, že poistné spojené so zaplatením úveru nebolo podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere, je na žalobcovi. Keďže poistenie nebolo započítané do RPMN ani do celkovej čiastky spojenej so zaplatením úveru, čo má za následok nesprávny údaj o RPMN. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pretože došlo k postúpeniu tzv. „živého úveru“, zmluva o postúpení je neplatným právnym úkonom a žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu.

6. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 03.05.2024 k fakultatívnosti poistenia na podporu svojej predchádzajúcej argumentácie (potvrdzujúcej fakultatívnosť poistenia) poukázal na rozhodnutia vyšších súdnych autorít v obdobnej právnej veci, a to rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/61/2022 zo dňa 31.01.2023 a sp. zn. 9CoCsp/4/2021 zo dňa 16.03.2022, ako aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoCsp/25/2022 zo dňa 08.06.2022.

6.1 Vo vzťahu k náležitostiam zosplatnenia žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, podľa ktorého „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarca stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla actio nata, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vóli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie

§ 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca za to, že určenie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia pohľadávky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a rovnako tak, že určenie tejto splátky je vecou právneho posúdenia, ktoré vykonáva príslušný súd.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania, ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy a či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05).

9. K námietke žalobcu ohľadne existencie prekážky rei iudicatae odvolací súd považuje za potrebné východiskovo uviesť, že v danom prípade bol odpor proti platobnému rozkazu podaný v mene žalovaného jeho právnym zástupcom dňa 03.05.2022, pričom upomínacím súdom bol vyhodnotený ako odpor podaný včas, s vecným odôvodnením a oprávnenou osobou. Uvedené vyplýva z postupu upomínacieho súdu, ktorý daný odpor zaslal žalobcovi na vyjadrenie s výzvou, aby sa k nemu vyjadril a v lehote 15 dní podal návrh na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie vecí podľa Civilného sporového poriadku. Odpor proti platobnému rozkazu bol v tejto právnej veci doručený súdu v elektronickej podobe, podpísaný G. H. D.. Tento podpis bol overený a vyhodnotený ako platný. Pri posúdení podania odporu oprávnenou osobou vychádzal súd (tak upomínací, ako aj súd, ktorému bola vec postúpená a rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom) z plnomocenstva, ktoré žalovaný udelil na zastupovanie svojej osoby v tomto spore advokátskej kancelárii JUDr. Peter Vachan, advokát, s.r.o., ako aj z poverenia udeleného právnym zástupcom žalovaného G. H. D. podľa § 23 ods. 4 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), podľa ktorého bola menovaná poverená spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o. v jeho mene v celom rozsahu práv a povinností prijímať, podpisovať, podávať a autorizovať všetky podania v jeho elektronickej schránke bez obmedzenia, keď tieto dokumenty vyhodnotil odvolací súd v zhode s provinštančným súdom súd ako postačujúce na preukázanie oprávnenia konať v tomto spore v mene žalovaného, vrátane podania odporu proti platobnému rozkazu. Tomuto právnemu názoru svedčí aj (dovtedajšiu súdnu prax významne prelamiujúci) nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 269/2022-30 zo dňa 12.01.2023, v zmysle ktorého právna úprava zákona o e-Governmente je špeciálnou úpravou vo vzťahu k CSP s tým, že zákon a e-Governmente umožňuje udelenie osobitného splnomocnenia na vstup a disponovanie s elektronickej schránkou a súčasťou tohto oprávnenia disponovať s elektronickej schránkou je aj možnosť odosielať a podpisovať správy, odosielať a podpisovať podania, ktoré sú prílohou týchto správ a tvoria jeden celok. V konkrétnostiach aktuálne prejednávanej veci má aj odvolací súd za to, že splnomocnenie udelené advokátke G. H. D. právnym zástupcom žalovaného elektronicky prostredníctvom funkcie portálu M. na účely vstupu a disponovania s elektronickej schránkou advokátskej kancelárie (JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o.) pokrýva aj úkon podpísania elektronickej správy kvalifikovaným elektronickým podpisom, podpísanie odporu proti platobnému rozkazu (a prípadne aj ďalších procesných úkonov v konaní) kvalifikovaným elektronickým podpisom a úkon ich odoslania súdu. Pokiaľ teda podaný odpor podpísala za splnomocneného zástupcu (advokáta žalovaného) advokátka G. H. D., ktorej splnomocnený zástupca žalovaného dňa 01.02.2021 udelil poverenie v zmysle § 23 ods. 4 zákona o e-Governmente, na účely elektronickej komunikácie bolo preukázané oprávnenie G. H. D. v uvedenom rozsahu konať za spoločnosť JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o. alebo v jej mene. Nie je preto relevantné, že na základe tohto oprávnenia v danom prípade konala advokátka, ktorá žalovaného

v spore nezastupuje. Je zrejme, že nebyť splnomocnenia („poverenia“) advokátom (spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o.) zo dňa 01.02.2021, G. H. D. by úkon podpísania a odoslania odporu technicky ani nemohla vykonať, keďže ústredný portál verejnej správy by jej to neumožnil. Preto nemožno rozumne pochybovať o tom, že advokát žalovanej týmto poverením udeleným pre advokátku G. H. D. prejavil vôľu na to, aby označená advokátka vykonávala akékoľvek úkony s jeho právne záväznou komunikáciou prostredníctvom elektronickej schránky. Z uvedeného vyplýva, že udelenie oprávnenia advokáta (obchodnou spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o.) na prístup a disponovanie s elektronicou schránkou je jeho právnym úkonom, ktorým vedome a cielene splnomocnil inú osobu na tieto úkony. Čo sa týka relevancie elektronickej podaní, elektronickej podanie má rovnaké účinky ako podanie v listinnej podobe (pozri § 28 ods. 1 zákona o e-Governmente), pokiaľ bolo autorizované podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente (§ 25 ods. 1 zákona o e-Governmente). Možno teda povedať, že pokiaľ bolo elektronickej podanie realizované osobou, ktorá bola na podanie a podpísanie tohto podania splnomocnená oprávnením na prístup na disponovanie podľa § 13 ods. 4 písm. g) bodu 1 zákona o e-Governmente, ide o riadne realizované elektronickej podanie. Oprávnenie podľa § 13 ods. 4 písm. g) zákona o e-Governmente je tak splnomocnením na prístup a dispozíciu s elektronicou schránkou, ktoré zahŕňa aj právo zástupcu na prijímanie, podpisovanie, odosielanie správ, prípadne na iné úkony, ktoré stavajú do pojmu „disponovať s elektronicou schránkou“. Odpor proti platobnému rozkazu teda podala osoba na tento procesný úkon oprávnená. Iným výkladom došlo by podľa názoru súdu neprímeraným spôsobom k obmedzeniu práva žalovaného ako spotrebiteľa na prístup k súdu. K rovnakým právnym záverom pritom dospela súdna prax napr. v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/64/2023, príp. rozhodnutiach Krajského súdu Prešov sp. zn. 1CoCsp/3/2023, 20CoCsp/19/2023 a sp. zn. 17CoCsp/55/2022 alebo Krajského súdu Košice sp. zn. 5CoCsp/102/2022.

10. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvedenú námietku žalobcu nepovažuje za dôvodnú. Odpor proti platobnému rozkazu bol podaný oprávnenou osobou, preto jeho podaním došlo k zrušeniu platobného rozkazu vydaného v upomínacom konaní a na návrh žalobcu na pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku bola vec v súlade so zákonom postúpená na konanie Okresnému súdu Žilina, preto možno bez pochyb konštatovať, že boli splnené procesné podmienky pre konanie a aj meritorne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré je preskúmané v tomto odvolacom konaní a k takto namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces postupom súdu nedošlo.

11. V ďalšej časti odvolania žalobca namietal právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadne obligatórnych náležitostí výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne náležitostí predžalobnej výzvy tretej upomienky – pokus o zmier zo dňa 21.01.2019, pričom na doplnenie, resp. potvrdenie správnosti tam prijatých záverov uvádza nasledovné: v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky“. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hrozacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a tento následok odvrátiť. Preto práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie, a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného

potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie na uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že z výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť zrejme označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offo vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte z takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števec M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

11.1 Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom uznesení sa dovolací súd (iba okrajovo) vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“. Z uvedeného možno vyvodiť, že najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ust. § 39 OZ. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 OZ a dospel k záveru o neurčitosti predmetných právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, prípadne vyhlásenia mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru). Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, pričom s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v kontexte posúdenia uvedeného v bode 11. odôvodnenia tohto rozsudku plne stotožňuje.

12. Súd prvej inštancie potom podrobil predmetnú výzvu (upozornenie) zo dňa 21.01.2019 prieskumu a posúdeniu splnenia podmienok prezumovaných § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dospel k správne právnemu záveru. Zodpovedanie otázky platnosti upozornenia spotrebiteľa a uplatnenie práva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo rozhodujúce pre skutkové a právne posúdenie skutočnosti, či došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedené bolo potom rozhodné aj vo vzťahu k otázke či je daná legitimácia žalobcu v prejednávanej spore, a to z hľadiska súladu postupu žalobcu s podmienkami prezumovanými § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, pričom súd prvej inštancie náležitým vysporiadaním sa s touto otázkou dospel k správne právnemu záveru, že aktívna vecná legitimácia žalobcu v prejednávanej veci nie je daná.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil aj túto odvolaciu námietku žalobcu ako nedôvodnú, majúcu za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné,

zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Do pozornosti odvolateľa súčasne dáva, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu argumentáciu sporových strán (ohľadne preukázania doručenia predmetnej výzvy žalovanému poštovým podacím hárkom či správnosti údajov o RPMN v zmluve odvíjajúcej sa od otázky zahrnutia poisťného do celkových nákladov spojených s úverom), touto sa zaoberať bolo by nadbytočné, pretože od právneho posúdenia týchto otázok nezáviselo rozhodnutie o odvolaní. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, a to tak čo do veci samej, ako aj ohľadne práva na náhradu trov konania.

16. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný vzhľadom na plný úspech v odvolacom konaní má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)